NAÅ E DÄšTIÄŒKY III.

ÄŒtvrtek, 21 Ãºnor 2008

Ordinace dÄ›tských léka Å™Å¯, psycholog Å¯ i psychiatr Å¯ se neuvÄ›Å™itelnÄ› rychle plní rodiÄ•i s neklidnými dÄ›tmi. Å½ádají proto Å¾e je to fenomén, který v takové míÅ™e zatím nikdo neznal. Pokud uÄ•itelé pÅ™ed cca tÅ™iceti lety mÄ›li ve tÅ™ídÄ› je neklidné dÄ›ti, tak dnes jich je klidnÄ› tÅ™etina aÅ¾ polovina.

I po všech odborných vyšetÅ™eních, pÅ™evelice Ä•asto nemÅ¯Å¾eme najít Å¾ádnou organickou zmÄ›n nález na EEG), ani dÄ›diÄ•nou, úrazovou, porodní, pÅ™edporodní pÅ™íÄ•inu. TakÅ¾e pÅ¯vod a z nÄ›j plynoucí péÄ•i budeme hledat jinde. Všichni známe obdobnou situaci, kdy se vracíme z práce, kde nás kolegynÄ› nebo šéf zase jednou nadzvedli, táhneme z auta tašky, honem se snaÅ¾íme rodinu nakrmit a partner, pÅ™i zprávách o dalším zdraÅ¾ení elektriky, tÅ™eba nÄ›co pronese „o naší logice" a my se snaÅ¾íme své rozladÄ›ní ne svým milým najevo, být nad vÄ›cí... a naše, do té chvíle tÅ™eba úplnÄ› klidné dÄ›ti, najednou zaÄ•nou vyvádÄ›t jak „zkaÅ¾ené", a nejsou celý veÄ•er k zastavení. ZaÅ¾ili jste??? KdyÅ¾ se snaÅ¾íme dÄ›ti pÅ™ed svými pocity rozl nejistoty, ohroÅ¾ení ochránit, stejnÄ› nás instinktivnÄ› prokouknou, jak kdyby mÄ›ly nÄ›jaké speciální radárky. VÅ¯bec to nechápejte tak, Å¾e vás tu nÄ›koho natahuji na skÅ™ipec osobní viny!!! Opravdu ne! Základy neklidu získává a fixuje dítÄ› pÅ™edevším v období, kdy se fyzicky osamostatÅˆuje, tedy vÄ›tšinou od ¾ roku do zhruba 3 let (zaÄ•ne bleskurychle lézt a chodit). Tady bývá zakopaný pes, v našem mylném a módním pÅ™esvÄ›dÄ•ení, Å¾e „dítÄ› s rozezná, co je pro nÄ›j dobré" a tudíÅ¾ my mu poskytnÄ›me maximum prostoru pro pohyb, nebudeme ho pÅ™eci staromódnÄ› omezovat. JenomÅ¾e ono ještÄ› nemá vyvinutou dostateÄ•nÄ› rozlišovací schopnost pro to, co je a není pro nÄ dobré a bezpeÄ•né, zato je zvídavé a tím, samo sebe nakonec ohroÅ¾uje. Navíc není ještÄ› schopné se od nás duševnÄ› odpoutat, a proto zaÅ¾ívá na svých „pohybových expanzích" pocit ohroÅ¾ení, chybí mu fyzický konta naše podpora. Tohle ale znají dosud všechny pÅ™írodní národy, i naši prapÅ™edci, kteÅ™í své dÄ› pÅ™i práci, tÅ™eba v šátcích, pÅ™ivázané k tÄ›lu matky. DítÄ› bylo sice ve svém volném pohybu omezeno, s vzrÅ¯sta vÄ›kem i citelnÄ›, ovšem zase to bylo spojeno a vynahrazeno pocitem bezpeÄ•í z úzkého fyzického kontaktu s matkou, a proto problém hyperaktivity naprosto neznali a neznají. Jako zajímavou perliÄ•ku, nehodnou následování, mohu uvést, Å¾e pokud dÄ›ti chodily hromadnÄ› do jeslí (50. - 70. léta), tak bylo i u nás Å™ádovÄ› nesrovnatelnÄ› ménÄ› neklidných dÄ›tí. ProtoÅ¾e dÄ›tí bylo v jeslích moc a teprve se uÄ•ily i osobní hygienÄ›, musely být Ä•asto pÅ™ivazovány k noÄ Å¾idliÄ•kám, hrát si hromadnÄ› v ohrádkách, spát v „klíckách", odkud samy nevylezly. ProstÄ› byly vystaveny pohybovému reÅ¾imu. NÄ›které metody bychom museli dnes zavrhnout jako aÅ¾ fyzické týrání, ale mnohem hÅ¯Å™e dÄ›ti snášely v jeslích odtrÅ¾ení od „jistoty matky". SamozÅ™ejmÄ›, Å¾e není Å™ešením opuštÄ›ní naší civilizace, pÅ™íp. odstÄ›hovat se nÄ›kam do pralesa. Jediným a dlouhodobÄ› funkÄ•ním Å™ešením je vr Å™ádu do „mikrosvÄ›ta", do rodiny. ZaveÄ•te svým vyvíjejícím se dÄ›tem reÅ¾im Ä•inností a Ä•asové plány a buÄ pÅ™i jejich kontrole!!! Bude to nároÄ•né, ale nezbytné, a nastavený reÅ¾im bude navíc fungovat jen, pokud do nÄ›j zahrnete, aspoÅˆ Ä•ásteÄ•nÄ›, i sebe. Ony potÅ™ebují doÄ•asný nÄ›kolikaletý reÅ¾im, a to pro nic menšího, neÅ¾ pro svÅ¯j poc duševního bezpeÄ•í. Kdy pÅ™esnÄ› vÄ›dí, co je Ä•eká, mají šanci uspÄ›t, jsou s námi v kontaktu, jsou nápomoc druhým, osvojují si Ä•innosti nutné k sebeobsluze, nepodléhají extrémním pocitÅ¯m osamÄ›ní. DobÅ™e mínÄ›ným, pÅ™esto neštÄ›stím, je pro jakékoliv dítÄ›, extrémnÄ› liberální výchova. A neklidné dítÄ› je originál, který má v obrovské míÅ™ pÅ™edevším nadání pro sociální vnímání! Eva R.